No. 51 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Templul misterios

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

AMANUNTE DESPRE
PREMIILE DE
10.000 Lei
RELATIV LA JOCURI
SE GASESC IN
PAGINA II-A A
FASCICOLELOR
No. 44 — 45 — 46

Citiți
ULTIMELE NOUTAȚI APARUTE IN
EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL"

DIVERSE INSEMNARI
de I. SUCHIANU . . . . Lei 60

ICOANE DUNARENE
de MIHAIL TICAN RUMANO . . . Lei 75

DESPOT VODA
de C. GANEA . . . . Lei 80

TEMPLUL MISTERIOS

CAPITOLUL I

Cuibul Pustiret

Prinsera știrile de câțiva englezi celor trei cercetași în Mesopotamia, nu putea să-i convingă de pierderea aeroplanului lor, distrus între ... asemeni cu un Zeppelin.

În zilele de repaus care urmară, fură destul de triști. Dar tinerețea lui învinse, toate lor dispoziții naturale triumfă, și după o săptămână, erau iarăși cercetași dornici de noi aventuri.

Li se dete un foarte puternic automobil militar spre a pleca din Dansura, unde se găseau, să urce cursul râului Tigru și să ajungă armata generalului sir Allenby, care era în marș spre Bagdad.

Trebuia să urmeze malul stâng al Tigrului, pe pământurile stăpânite recent.

Trebuia să treacă prin ținuturi sălbatice, cu perspective de lupte poate, împotriva avanposturilor inamice, sau contra animalelor feroce sau bandelor aventurate prin acele locuri.

Dar cei trei cercetași erau dornici de orice aventură, care să le facă viața „mai pitorească".

Automobilul era un puternic opt sau de cai, lung, solid, de o elegantă mascare, vopsit în ..., ocrotind pământului și stăpânii pe care avea să le ...

Era prevăzut înainte și înapoi cu două mitraliere, încărcate, în stare de ..., se mișcau în toate direcțiile.

Cele două dimineţi, erau ocupate cu de obiect, de Raimonda şi Marius, piloţi cu subalternii.

Lagarul avea conducerea generală a drumului, cu ajutorul hărţilor şi a instrumentelor de orientare; Rosita trebuia să prepare mesele şi să supravegheze drumul, cu ochii săi de linx.

Pe alte două locuri neocupate se aşezaseră proviziile de tot felul care le puteau fi necesare.

Cei patru exploratori, plecară într'o bună dimineaţă Bassora, după un cordial schimb de saluturi cu ofiţerii englezi.

Toată ziua străbătură un ţinut sălbatec, dar lipsit de pericole.

Când se lăsă noaptea, se opriră lângă un grup de arbori şi vegheând pe rând, se odihniră cuminţi.

A doua zi, prima etapă dură până la prânz. Atunci, la umbra unei stânci se opriră să dejuneze şi pe la ora patru, plecară.

In acest timp, urcau un curs de apă şi înaintau înainte spre, pe drum drept.

Pe ambele părţi, îi protejau munţii abrupţi, acoperiţi cu arbori uriaşi, legaţi cu mii de liane enorme.

Observară numeroase cărări care duceau în zig-zag, prin păduri, sfârşind la râu.

Terenul era umed şi călătorii văzură numeroase urme de gazele şi antilope.

— Cred că vânatul nu ne va lipsi — observă Jean Bart. Zombo, care era specialist în păduri, ştia să distingă bine urmele de animale.

— Eu spun la voi — zise el după ce examină cu atenţie pământul — că sunt multe capre şi gazele, dar şi panteri, şi urs sălbatec.

— Câte animale! — exclamă Marius râzând.

Continuară fără să oprească.

Automobilul mergea încet din cauza numeroaselor cotituri ale drumului, pricinuite de cursul de apă.

Când se înseră, se opriră pe marginea unei câmpii înconjurată de păduri dese.

Masa fu gata repede, de oarece călătorii voiau să doarmă.

Noaptea se anunţă limpede, cu miliarde de stele în cerul magnific.

Raimonde, ca de obicei, rugă unele de somn şi de veghe.

Deodată se auzi un zgomot de ramuri sfărâmate şi se văzu ţâşnind din pădure un mare animal, care semăna cu fiarele refortăţiunii.

Marius zise:

— Oh! tuli şi tuli de pijet nu mai sunt câini, mă îmi spunea mea de vânătoare.

„De câtă vreme n'am mai vânat fiare? Nu să împinge inima să facem un pic de vânătoare, ca distracţie? Ne va lene mereu şi o să dormim mai mult mâine.

— Adevărat! — completă Liguru — Sunt şi eu de părerea ta. Am stat atâtea ore nemişcaţi în automobil, că am crampe în picioare. Chiar să vrem, n'aş putea dormi.

„Vânătoarea o să ne potolească nervii şi o să dormim mai bine.

— Adevărat! — aprobă Zambo.

Raimonde care era puţin nervoasă zise:

— Cu majoritate de voturi, se aprobă vânătoarea. Dar vă previn că animalul pe care îl vânaţi nu e aşa de inofensiv după cum vă face impresia.

— Se ştie că pantera e foarte rea — declară Jean Bart. În partea asta a Mesopotamiei există şi urşi bruni şi cerbi de care dinţii de tari.

Toţi luară puştile cu repetiţie, cu încărcătoare de rezervă, revolvere şi câte un cuţit de vânătoare lung şi ascuţit.

Automobilul fu lăsat pe loc; în tăcerea aceia pustie nu rămase nimic. Cu toate astea Marius nu uită precauţia să închidă maşina cu un mecanism secret.

Grupul se îndreptă spre pădure.

Vre-un sfert de oră merseră fără incident.

Într'un punct exploratorii se găsiră în faţa unei văi negre, de vre-o treizeci de metri, din care cădea o cascadă care alimenta lacul.

Jean Bart, care era conducătorul, se întoarse către ei:

— Imposibil să mergem mai departe!

— Ce facem, atunci?

— Ne întoarcem, trecem apa şi o luăm prin fâneţe, pe

stânga, pe flancul muntelui acela pe care o să încercăm să-l urcăm.

Ieşiţi din apa înfundătură, Zomba coti o sărmă care mergea drept, spre stânga.

O urmă lei Jean Hart.

— Să trecem pe aci.

Şi plecară.

Pământul moale, acoperit cu frunze avea numeroase urme.

Zomba le observă.

Erau toate la fel: labe cu unghii.

Toţi le priviră la lumina lămpilor electrice.

— Hm! — obiectă Marius. — Aş cerul să ne conducă drept la un cuib de fiare.

— Să urmăm — acţionă Emmanuel. — Trebue să ajungem colo sus!

Şi nu-şi continuă.

Merseră pe sub un coridor des de frunziş.

Aerul era greu şi întunericul profund; lămpile electrice trebuiau mereu aprinse. Era sberitor şi periculos în acelaş timp; deoarece panteră, după cum se ştie, nu ezită să se arunce în spatele călătorilor chiar fără provocare, când le simte trecerea.

Aci, luminile lămpilor şi zgomotul frunzelor peste care se călca erau un dublu motiv de alarmă.

Jean Hart, care mergea în capul coloanei, scoase un suspin de uşurare când coti brusc intr'un loc de spaţiu întunecos, luminat de lumina lunii şi răcorit de o adiere plăcută.

Cei patru călători explorară cu privirile întreg ţinutul. Era un platou perfect care domina jungla din trei părţi şi, mai departe, câmpia necultivată.

Una din părţi era dominată de un imens pripăstios, cu mai înalt de trei sau patru sute de metri, cu pereţii negri acoperiţi de vântului.

Pe acest loc vegetaţia lipsea cu totul. Dar spre dreapta se vedea un cuib de arbori deşi.

— Oraşul Faes Ghest — observă Marius. — Continuăm urcuşul?

Jean Hart protestă:

— La ce? Aci sunt urme evidente de animale. Noi tre-

bue să fi urmat la rece încerc dramul ce care Sandu îi face apoi a se adăpa la oloi.

— Înainte!

În mănăcierea stâncilor stătură un fel de gaură cairică.

Raimondo se duse înăuntru, urmat de tovarăși.

E un fel de cavernă; aide s'a vedea.

Periculul era misterios și necunoscut. Cel patru se opriră, consultându-se cu privirea, înainte de a se ridica.

— Să intrăm! — decise Markus.

Și intră cel dintâi.

Trebui să se aplece pentrucă galeria, largă de aproape trei metri, nu era mai înaltă de un metru jumătate.

După ce făcură câți-va pași se găsiră într'un spațiu, unde era un fel de cupolă de piatră.

Pîna un acoperiș făcut de mână de om, o ascunzătoare deschisă spre nord, unde se afla stâlul de stâncă.

— Ce ciudat! — observă Raimondo.

— Ei! adiere de pipe!

Și era o cavernă propriu zisă, cu toate că în fund lărgă peste, a parte era întunecoasă, formând o pată neagră.

Marius se îndreptă într'acolo îndată, dar Zomba, cu torța aleasă în gât, îi opri, punându-i o mână pe umăr.

— Ei! Nu te duce! E pericol!

— Ce pericol?

— Ce este? ce e? — întrebară ceilalți trei.

— Stați jos și priviți...

— De! poate ai dreptate — murmură Generalul. — V'am spus că că mergem spre un cuib de fiare; iată cuibul!

— Da! — îngăimă Marius — e un cuib de pantere.

— Deși învățați cu toate pericolele și plini de curajoși, avură un fior.

Ieșiră din umbră, în plină lumină de lună, două enorme pantere — care — se apropiau încet, cu coada în jos, apoi se opriră în atitudinea fiarei care se pregătește să sară.

Erau negre, asemănătoare cu cele din Java care, ca putere și ferocitate nu sunt mai prejos de tigri.

— Curios — observă colon Lipovan — să se găsească specia asta în aceste ținuturi.

— Oho! Poate că se mai găsesc și acolo!!! Natura are capriciile ei!

— Mă întreb cum ajungem de aci dacă — panterele nu se mişcă din loc.

— Suntem patru — zise Jean Bart. — Să ochim fiecare un ochi al fiarei şi tragem.

— Bine! Să ne pregătim.

„Atenţie!

Toţi se aşezară în poziţie de tras.

Luară la ochi.

Dar în loc de „foc!" Raimondo murmură:

— Stai! Nu trageţi!

Se întâmpla un fapt nou.

Din junglă ieşiră alte două fiare, ca monştrii ieşiţi din iad şi se aruncară şi ele în luptă pe panterele care se opriseră.

Şi ele veneau încet şi se opriseră brusc.

Câteva secunde nemişcarea fu generală. Dar era evident că panterele nu atacau pe duşmanul lor cel mai de temut, omul, şi aşteptau momentul să le provoace.

Nu-şi dădură însă seama că cei patru erau aşa, în acţiune.

Observară când animalele pătrunseră se arătară în plină lumină de lună.

Asistară la una din acele lupte care nu sunt rare când se întâlnesc lei cu tigri, de exemplu, sau urşi cu panterele.

Animalele sălbatice devastează ţinuturile pe care le stăpânesc; când hrana începe să se facă rară, se luptă între ele spre a elimina pe rivali. Fiecare, dintr-un instinct de conservare, vrea să fie singur stăpân pe terenul de vânătoare.

Panterele dintr-un salt fură în spatele tigrilor.

Aceştia, aşteptară atacul. Unghiile lor enorme se văzură în scurta lumină şi începu un îngrozitor concert de grohăituri şi mârâituri feroce, în timp ce cele patru fiare se rostogoleau într-o monstruoasă încleştare.

Cercetaşii nu pierdură vremea.

— Foc! — comandă Raimondo. — Să începem cu cei 2

Patru lovituri, apoi alte patru.

Fiarele se mai zbătură, apoi se rostogoliră pe pământ.

Când nu se mai mişcară, tinerii se apropiară cu revolverele gata.

Tufă și pandorele, doi câte doi erau așa de sfrijiți de grăunțe îndă. Somnul apropie a omul confuzii.

— Avem dreată! — exclamă Marius.

„Mai doi poate un cuib de păsări de care ne avem nevoie; adică de azi câtă mai repede!

Se înapoiară la automobil unde se adăugară cât putură mai bine pentru somn, după ce stabiliră turnurile de veghe.

Dimineața nimică apusese și îmbătaseră de tulea care veveau să bea apă la râu. Dar nici una nu se apropia de automobil.

Cercetașii porniră veseli și odihniți, urmând cursul Tigrului, având câmpie arsă de soare.

CAPITOLUL III

Vin ce vin de Tunet!

Până la ora aceea totul mergea bine.

Cercetașii și Ecruba se opriră lângă un râu care li se părea ... cu râul aflat ... cu iarbă înaltă și proaspătă.

Se așezară și Ecruba se pregăti să mână în ... [illegible] ... de mâncare, când lovituri de bâtă se ... [illegible] ... vântul ... [illegible] ...

Negrii ... [illegible] ...

Cercetașii și Ecruba îi priveau stupefiați ... [illegible] ...

Aveau în cap o pălărie de fetru ... [illegible] ... cu ... [illegible] ... Aceşti indivizi ... [illegible] ... regiunea ... [illegible] ... aventurieri ... [illegible] ... care se luptau odinioară contra Apașilor și Siouxilor.

Fețele lor erau rupte, roase, cu pete și ... [illegible]

Aveau bărbi lungi, ... [illegible] ... și un aspect urât și sălbatic.

— Sunt bandiți de drumul mare — ... [illegible] ... cercetașul. — Englezi deserteri? Tunet ... [illegible] ...?

Bănuiala ... [illegible] ...

... [illegible] ... de pușcaşe în ... [illegible] ...

... [illegible] ...:

— Domnule, ce înseamnă acest atac?
„Dece conducerea asta? Cine sunteţi?
Omul întrebat nu răspunse îndată.
Stă şi tăcu, cu ochii vii, cântărind pe cercetaşi. Dădu, într'o [illegible] aprobativă, acest [illegible] răspuns:
— Noi suntem „oamenii dreptăţii". Cine voi?
— Noi suntem cei trei cercetaşi italieni!
„Suntem aci din întâmplare şi nu avem intenţiuni răuvoitoare contra aliaţilor.
„Sunteţi Turci? Sunteţi Germani?
— Am fost Turci! Suntem încă prin naţionalitate, dar nu de simpatie.
Marius deveni nerăbdător:
— In definitiv [illegible] de „oamenii ai dreptăţii" pe care ni-i daţi ne-aţi spune nimic. Ce înseamnă?
— Nu vă priveşte pe voi!
— Bun. Atunci ce poftiţi? — zise Jean Hart mânios.
Omul zise:
— Vrem armele voastre, puştile şi muniţia!
Cei trei cercetaşi se ridicară brusc în picioare.
— Nici o împotrivire! — tună omul.
„Mă numesc Hamed [illegible] şi vă asigur că nu depinde!
„Sus mâinile! Oamenii mei vă vor dezarma. La cea mai mică opunere trag.
„[illegible] patru şi mai deodată!
Intr'o clipă ei rămaseră dezarmaţi.
Marius scrâşnea din dinţi.
Jean Hart îşi concentrase toată energia spre a împiedica pe Zomba să facă vre-un act necugetat.
Odată ce [illegible] erau [illegible] de flinte şi revolvere atât de ameninţătoare încât ar fi fost o nebunie să se facă vre-o împotrivire.
— Acum, la campament! — comandă Hamed.
„Inainte, domnilor. Urmaţi pe acești doi oameni.
„Ceilalţi vă vor ţine sub observaţie.
„Locotenentul meu şi cu mine vă urmăm în automobil.
Aşa se făcu.
Convoiul, [illegible]

După douăzeci de minute de drum ajunseră într'o casă simplă, adică de răsăritul european. Pe cele două mărunte încăperi cortate de pânză, de mobile uzitate, în bună stare şi foarte murdare.

— Domnilor corecţi, alegeţi-vă un cort care va fi a voastră cu tot ce conţine.

— Ce vrei să spui? — întrebă Raimondo mirat.

— E foarte simplu — răspunse Harned cu o voce ironică. „Eu şi tovarăşii mei suntem vechi agenţi ai poliţiei australiene. Cred că aţi auzit vorbindu-se de scandalul dela poliţia din Sidney.

— Da, mi se pare.

— Ei bine, noi făceam parte din asociaţia contrabandiştilor şi poliţiştilor pe care guvernul australian a descoperit-o graţie trădării unor membri. Eram tocmai să fim denunţaţi, arestaţi şi executaţi când reuşirăm să întindem o cursă tovarăşilor trădători, strângându-i într'o casă izolată, unde rasarăm. După patru zile, toate ziarele semnalau dispariţiile unei bande misterioase. Cu banii conţinuţi în casa asociaţiei sub un nume fals, ne-am cumpărat o corabie pe care am umplut-o cu arme şi provizii.

Câţiva din banda mea erau marinari; eu am fost căpitan în marina australiană. Am fost expulzat fiindcă... Dar asta nu vă priveşte...

„Intenţionam să operăm pe coasta persană şi să formăm un fel de mic regat în ţara asta mare şi pradă celei mai cumplite anarhii.

„Voiam să reînnoim în acţiune isteaţă obiceiurile ... şi să punem să muncească pentru noi şi cei să ne dăm ... cu triburile vecine.

Făcem bani vânzând armatelor beligerante comorile furate dela persani, apoi ne întoarcem în Australia, bogaţi, şi fără griji.

„Pe mare am fost surprinşi de o furtună. Căldarea a făcut explozie, vasul s'a făcut fărâme de care ne-am agăţat plutind în voia valurilor. Un curent marin era să ne împingă spre Madagascar. Din fericire, aţi curenţi ne-a deviat spre nord şi am ajuns în golful Persic, unde voiam, dealtfel dela început.

„O nouă furtună ne-a ... şi epoca de care ne

mai agreasem. De trei luni stăteam pe aci, fasând versul glabei, căutând să ne strecurăm între cele două armate și răzoie dându-ne drept Armeni care cer protecția englezilor, când toți refugiații de nejeravăli armeniștii. Acum tuturora atât de viața asta. Astăzi vă vintem de vestere de mișcare spre a executa un nou plan. Patru din noi, îmbrăcați cu hainele voastre, cu hârtiile voastre, vor merge în tabăra englezească și, tăind a mărturisi, vom obține o măsură specială.

„Bazați pe protecția armatei engleze, vom duce o viață liberă, continuând să ocrotim pe pământul nostru țara. Vom respecta pe englezi pentrucă nu mâncăm pe nimeni, vom ucide pe turci fiindcă torturii pe armeni și te vom lăsa acestora gâtui fiindcă se luptă cu turcii.

„După cum vedeți, intențiile noastre sunt bandelor și trebue să ne cedați bagajul automobilul, proviziile, uniformele, în schimbul unui cort, și a hranei zilnice.

„Eu sunt aproape de statura celui mai înalt dintre voi. Voi găsi printre oamenii mei câțiva cu statura voastră. Cu hârțile și hârtiile voastre, vom obține și credit și sprijin!

— De unde știi că avem hârtii? — întrebă Jean Henri Hamed zâmbind silnic.

— După plecarea voastră din Basorra, un om al meu, care aflase tot ce trebuia privitor la voi, v'a precedat cu cincizeci și patru de ore și așa am putut să vă așteptăm la ceasul.

Aceste cuvinte, și perspectivele ce le deschidea, făcură pe Amoritați să-și piardă sângele rece.

Era gata să se repeadă, după fără armă, asupra recapitulatorului persoană.

Hamed se dete înapoi un pas și strigă:

— Băgați de seamă!

Doufarei de revolvere amenințau pe Hallevi care încercă să se ascunzeze.

— Aide — zise banditul — resemnați-vă, băieți, căci n'aveți încotro. Alegeți-vă cortul, vă repet, și stați liniștiți.

— Dacă nu vrem? — răspunse Marius furios?

— In cazul acesta vă ucidem ca pe niște câini și tot vă luăm lucrurile.

Nu se putea împotrivi; încleștând din dinți, englezii se

tonul de furie, cei patru se tăiară să de jefuit. Dar nu intrară în cort.

— Ce importă? — zise Raimondo.

O idee licărise în creerul lui Marius.

Și Milionerul, făcând cu ochiul, zise lui Jean Bart, încet:

— Totul nu e încă pierdut!

Dar un om lângă el, îl auzi.

Știa el Rattlesnake? Probabil; deoarece, strigă ceva, tovarășilor lui Manuel și aceștia, batjocoritor, zise lui Raimondo:

— Nu vă mai faceți iluzii. Noi patru păzim de aci desedații prizonierii vă vom păzi bine, vă asigur.

Totul se întâmplă precum prevăzuse șeful banditului.

Toți patru fură îmbrânciți în adevăratul infecte și siliți să șadă. Merge un cort, sub supravegherea a patru bandiți armați până în dinți, în păzirea în automobil a lui Manuel și a tovarășilor deghizați în servitori.

Cazul era foarte grav.

Nu erau numai întrânți, dar uniformele, hărțile, mașina, tot ceeace le aparținuse erau de acum pierdute și el erau răsuciți. Într'o asemenea țară un grup de aventurieri bine înarmați puteau să facă ce voiau nepedepsiți.

— Putem iasă să ne întâmple așa ceva? — se întrebau toarii consternați.

Zambo, descurajat, ședea jos cu capul la mâini, părând că doarme.

După câteva minute de tăcere, Marius privi pe ceilalți cu o expresie ciudată. În ochi îi lucea o bucurie extraordinară.

— Ah! ah! — gândi Raimondo — Marius are o idee!

Jean Bart se gândi:

— Imaginația lui Marius ne va salva și de data asta!

În momente grele, Raimondo își păstra sângele rece, logica și rațiunea; Jean Bart abnegația și curajul; Marius era imaginația personificată. Ceeace îi oferea de atâtea ori clipe luminoase.

Deci văzând expresia lui Marius, toți se luminară, dar își mascară expresia din cauza bandiților.

Marius murmură:

— Am o idee!

Cînd Marius vorbea așa, nu era alăturea de lîcuri decît să așteptă.

Raimondo și Jean Bart se dădeau cu mîna copii de școală. Marius, pe spate, cu mîinile sub cap, cu ochii închiși, părea că doarme.

Zomba, cocoțată ca un idol negru se uita cu admirație la Marius, care reflecta adînc.

Fiecare toți patru o forță în sopana, gata să reacționeze.

Marius deschise ochii și zise:

— Mi-e foame.

— Și mie! — făcură colţații ca un ecou.

— E bun mâncare! — conchise Zomba.

Ochii lui Raimondo, Jean Bart și Zomba întrebară tăcuți pe al lui Marius.

Acesta îi privi cu o expresie vie:

— E bine, e bine! Încă puțină răbdare.

Apoi zise:

— Mi-e foame!

Colţații în cor: Ne e foame!

— Atunci trebue să mâncăm.

Raimondo, vorbește tu cu toți acolo și cere-le cele necesare pentru a ne prepara un prânz. Tu Zomba, aprinde focul. Jean Bart, adu uneltele de bucătărie. Eu și cu [illegible] să [illegible] alimente ale la dispoziție.

La cererea lui Raimondo, omul care conducea banda în lipsa lui Hamed îi arătă un cort ceva mai [illegible] decît celelalte.

— Acolo e cortul cu proviziile. Sunt vânători și alte alimente. Hamed a lăsat ordinul să vă alegeți ce vreți.

Raimondo cu Marius se duse la cort. În timp ce Jean Bart și Zomba adunau uneltele, și construiau cu pietre un fel de mic cuptor, aprinzând focul.

Apoi Jean Bart intrebă pe un bandit dacă nu e rost de ceva carne ori aer de gătit. Acesta îi aduse cîteva vase rîzând, deoarece ei nu înțelegeau ce vor; toți se apropiară să vadă cum își prepară masa prizonierii lor.

Un strigăt de bucurie întâmpină întoarcerea lui Raimondo și Marius, deoarece ei erau din belșug încărcați.

Adoarme e gătită, orez, ouăle [illegible], curcan... sare mai [illegible], și [illegible] lucruri care adoarme cu corticăria.

Marius cere un creion și o hârtie din carnetul lui Jean Bart și dictă, grav, ca un majordom:

Supă à la Mesopotamia
Ostatici cu cartofi
Găină friptă
Salată rusă
Fructe

— De exemplu, nu ajunge ceva : vinul. Dar suntem la pustiu și vom bea apă. E preferabilă scrisului aleasă pe care îl beau bandiții acestia.

Preparativele începură. Zomba aliment[a] focul, ajutat de Marius. Jean Bart pregăti sarea, piperul, pe care le găsise în sacul luat din cortul cu provizii.

Marius pregătea cu legumele o mâncare lacomă de imaginația sa bogată.

Lipsea vinul, dar găsiră sandvișuri și Genoveval, care e prințesa, îi găsi desfiat de bun.

Zomba tăiu în bucăți o bună frigare spirituală pe două oale, în care înfipse găina bine jumulită și curățată. Începu să răsucească pentru deasupra focului în vreme ce Marius pregătea o supă din zarzavaturi.

Atâtă rapsodie, friptura se rumenea și ciorba era gata; la prânz totul fu la punct.

Marius strigă cu un glas sonor:

— Domnii cercetași sunt serviți!

Pe o masă rotundă și veselă în fața bandiților care râdeau înfrânți gardie, explicând că cei patru tineri cercetași le pregăteau ceva bună.

Apoi, printre fumul mirositor al tutunului țigările și pipei lui Zomba, fu o întrecere de glume, povestiri și episoade fără sfârșit.

Verbescu îndemnește și bandiții nu-l înțelegea. Marius îl supraveghea cu coada ochiului. Pălăvrea sa idee, ca și fiecare! își părea că nu se mai gândește nimeni la ce dorea în cugetul tiranului.

Noaptea era adâncă, cu stele, când cercetașii hotărâră să se culce.

Văzând că bandiții râseră împotriva, focurile stinse, cercetașii râzătoare și ca și când ar fi fost singuri și liberi, alcătuiră turnurile de veghe.

Raimondo voia să vorbească dar Marius îi luă vorba din gură.

— Raimondo, vrei să mă lași pe mine? Astă noapte eu comand.

Raimondo consimți. Marius zise:

— Eu dorm întâi, în timp ce Raimondo va veghea. Jean Dart și dolica vor mai departe.

„În definitiv, fiecare tur a de două ore, vei dei stați treci opt ore consecutive, deoarece Alăi eu, tu și Zomba care suntem cei mai obosiți, avem absolută nevoie de opt ore de somn continuu.

Aceasta fusă zise cu atâta seriozitate, fără ironie, încât banditul care asculta la doi pași, putea să creadă că Marius și Zomba au intenția să doarmă opt ore în șir.

Aceasta se făcu să convingă tovarășilor dispozițiile luate de prizonieri.

Dar în ochii lui Marius sclipeau acea sclipire de ironie pe care o înțeleseră ceilalți și care însemna:

— Nu credeți ce spun; voi face ce am promis numai vă urmați în totul ce voi zice eu.

Și banditul stabilită cercle de pază, așa ca tenda complet, în fața cortului prizonierilor să fie pusă oameni încercați.

În timp ce tovarășii se retrăgeau în cort, Raimondo se așeză ostentativ în prag și aprinse o țigară enormă.

CAPITOLUL III

IDEIA LUI MARIUS

Băieţii nu puteau să-şi închipuie că imaginile preparative pentru dejun, conversaţiile vesele şi cochetăria de pană erau toate manevre spre a le distrage supravegherea.

Erau convinşi că cercetaşii, nelămuriţi de pericol, [illegible] că l-ar fi [illegible] lor'a el, se [illegible] [illegible] lor, căutând să-şi îndeplinească, pe cât posibil, misiunea.

In prima zi cercetaşii fu cercetat [illegible]. Dar în a doua Raimondo constată că [illegible], la loc să stea focul la locul lor, se adunau câte doi, câte trei [illegible] unii în alţii, vorbesc, îşi aprindeau pipele la foc, şi puneau puştile jos ca să aibă mâinile libere.

Văzând purtarea aşazisă a străinilor, Raimondo îşi simţi bătaia unei speranţe şi se gândi:

— Cred că Marius a contat pe lucrul acesta...

Profitând de o clipă când santinelele nu se uitau la el, Raimondo o privire în [illegible].

[illegible] era liniştită, dar cercetaşii stau stând o [illegible] lumină [illegible], aşezată la [illegible], care trebuie să fi fost acesta a unei lămpi electrice.

Bandiţii continuară să doarmă pe pământ, [illegible] bine [illegible] unde unii [illegible] obiecte [illegible], când se schimbară luminile.

Nu le mai rămă [illegible] ca să [illegible] strângă [illegible] [illegible].

Masa [illegible] era aşeza [illegible], dar Marius şi Zombo vorbeau în [illegible].

La un moment dat, privind se uită la ceasul său foarte repede, se întoarse spre Jean Bart și îl bătu ușor pe umăr.

— Ce e? — murmură acesta.

— Eu sunt Marius, ascultă. — Și îi vorbi la ureche.

— De acord. Dar nu pot înșela pe Raimondo...

— Am prevăzut asta. Am scris pe o foaie. Am lăsat-o și ascunzând-o sub batistă, o să citească. Raimondo să doarmă.

În acel moment Raimondo intră în cort și râse tare!

— Ei, Jean Bart, e ceva?

Acesta se ridică, cască agonistor:

— Bine, bine, vin!

Raimondo se simți atins pe picior. Cineva îi puse în mână un petic de hârtie: Marius îi șopti:

— Citește cu lampa, ascunde lumina.

Raimondo știa că Marius regula de minune plecările sale, așa că făcuse să știe ce are de făcut, dar trebuia să-și cunoască informat ordinul.

Se făcu că doarme și reuși să citească biletul.

* * *

Marius și Zomba se aflau cu o neobosită și agitată căutătură în lunga lor carieră de aventuri. Marius avea la el o mulțime de obiecte care îi făceau acestui fruntaș spre a fi toate dar care erau pentru el de mare folos.

De data asta se servi de o pilă de unghii. Era o unealtă mică de oțel. Ascuțită și tăioasă la vârf.

Pipăind cortul și tăind încet în cu fir reuși să-l găurească, ajutat și de ceilalți lui Zomba.

După o oră de lucru tăcut dar repede, Zomba și Marius făcuseră o gaură suficientă spre a permite trecerea unui om pe brânci.

Zomba, acum, se dezbrăcă complet; negrea pielea sa neagră era mai puțin vizibilă decât hainele de flanelă murdară, dar albe cu care îl îmbrăcaseră bandiții, în locul uniformei sale de marinar.

Iată cei doi, Marius sforăi sonor, mormăi ca un om

moarte şi apoi respiră regulat ca un om care adoarme iar s-rupă.

Acest zgomot era un semnal. Deoarece ... că cercetaşii să facă ceeace le fusese indicat.

Raimondo se târî spre gardă şi ieşi din ocol.

Câte-şi trei se îndreaptă în punctul unde trei santinele se învârteau la joantra. Ceilalţi trei bandiţi erau astfel: doi în picioare rezemaţi iar unul se sprijinea de o stâncă de care [illegible] pasca.

Jean Bart care era numai ochi, dintr'un colţ al [illegible] întinut ştia ce avea de făcut. Se îndreptă spre cei doi bandiţi în picioare, care văzându-l că vine, şi știindu-l de al lor, nu se sinchisesc de apropierea lui.

Jean Bart îi întrebă de interesele lui Nunzio asupra lor. Bandiţii îi răspunseră cu încredere.

Se înţelege că această conversaţie avea de scop să atragă pe bandiţi în acel punct şi să nu observe nimic.

Marius, Raimondo şi Zomba se apropiară de cele trei santinele.

Doi fumau. Celalt cu capul în mâini dormea sau la gândea.

Între câţiva bună aproape de gât, strânşi, sufocaţi, fără să poată scoate măcar un strigăt. Legaţi bine în cap, lipiţi, fură legaţi cu se coborîră şi gurile le fură legate cu batistele lor. Cercetaşii le luară armele, revolverele şi pumnalele.

Zomba se întoarse repede în cort şi se îndemnă, apoi târî cele trei corpuri în cort. Raimondo, Marius şi Zomba luară pe pieptul lor cele trei santinelelor doborite.

Marius trecu, Jean Bart, care aştepta acest al doilea semnal, se desprinse din grup şi se întoarse încet spre cort. Cei doi bandiţi, cum era şi firesc, se întorcea spre locurile lor.

În întuneric cele trei umbre puteau fi luate drept cele trei santinele.

Când fură aproape, cele trei umbre săriră în gâtul bandiţilor care surprinşi fură repede doborîţi, legaţi şi târâţi în cort în aceeaşi clipă.

Jean Hart se înarmă şi el cu armele luate dela bandiţi.

Acum, liberi şi armaţi, se coborîră tiptil să caute şi pe al gardian.

Mărcu. Probabil se ascunsese de ceilalţi.

Cu aceasta împrejurare sosesc.

Toţi încântaţi, cercetaşii se strânseră încet.

Marius zise:

— Am observat costumele unde sunt celulele noi, câte doi, unii lângă alţii.

Operaţia fu condusă cu măiestrie.

Bandiţii, luaţi în seamă nu opuseră nici o rezistenţă.

Când toţi fură legaţi burduf, Raimondo şi Jean Hart săriră de gâtul lui Marius şi îl îmbrăţişară. Zembo, în lumina lunei, începu să danseze un dans nebun, aşa cum îşi manifesta el marile bucurii.

* * *

Într'adevăr, în scurt timp, graţie ingeniozităţii lui Marius, şi curajului celorlalţi, prizonierii se făcuseră stăpânii gardienilor lor; acum puteau face ce voiau.

Acţiunea fu repede şi Marius zise:

— E imposibil ca Hamed şi tovarăşii săi să poată fi primiţi de armata generalului Allenby, înfăţişându-se prezentaţi cu hârtiile şi uniformele noastre. Englezii nu pot fi atât de orbi ca să confunde pe nişte [illegible] de doi-trei de ani, cu nişte indivizi de peste treizeci de ani.

„Şi apoi ştiu că Hamed şi ai săi, nu cunosc limba [illegible]. Pe hârtiile noastre se atestează că suntem cercetaşi [illegible]. Generalul Allenby şi ofiţerii săi vor fi destul de miraţi când vor vedea [illegible] cercetaşi [illegible] care vorbesc numai o engleză aproximativă!

„Aşadar Hamed ne-a înşelat şi ne-a speriat. Nu s'a dus în tabăra generalului Allenby şi nici între alţi soldaţi englezi. A plecat să înfăptuiască ceva şi va lua acolo actele noastre ca să nu se [illegible] careva [illegible]. Asta e logica lucrurilor.

Raimond şi Ligurul aprobau.

— Zembo cânta ceva în admiraţia ştiutului Mărcus.

— Atunci ce facem? — zise Raimondo.

„Până atunci, adaugă Marius, ai dumitale acțiunea și nu vreau să o duci și mai departe tot cu acest succes.

— Ei bine, eu zic să așteptăm împotriva celor... patru bandiți.

„Se vor întoarce fără să bănuiască nimic; o să-i ținem cu puștile ațintite!

Sau mâine! și așa vom pune mâna pe ei. Ce bine ar fi ca Hamed să nu ne spună ce lichele sunt ca să nu pun în spinare și dacă vom putea, vom repara-o. Dacă nu, vom lua pe Hamed ostatec, constrângându-i pe ceilalți să dea înapoi și să achite datoriile engleze, dacă vor să scape cu viață; altfel vor fi împușcați.

„Vom lua pe rând cu noi și aceasta tot va primi sărpătura Depeșei sale.

„Ei bine?

— Minunat!

— Destul sunt convins că în zorii zilei vom vedea apărând pe Hamed și pe ceilalți. Știți că nu și-au luat nici provizii nici benzină, fiind siguri că vor avea destule din jaful întreprins.

„Să fim atenți cu prizonierii.

„Oricare poate găsi — cum am făcut noi — mijlocul de a se elibera.

Până dimineața bravii noștri câștigau superregularitatea legiturile și căruțele bandiților.

* * *

Prevederile lui Marius se adeveriră.

Soarele era răsărit de puțin timp când apăruseră unul motor se auzi și la cardinal se văzu mașina corsarilor.

— Hamed conducea și numai doi bandiți păzeau lângă el.

— Na! — observă Marius, care pândea după un colț, — lipsește unul.

— Și ține, — adaugă Raimondo — unul e rănit!

Unul dintre bandiți avea fruntea bandajată cu cârpe sângerânde.

— Nu le-a mers bine alaiurea — râse Jean Bart.

Când mașina se apropie, cei trei corsari, sărind din

ascunzătoare. Intinsese mâinile spre el și Haiducovin strigă în englezește:

— Stai! mâinile sus!

Hamed avea prea mult sânge rece ca să facă imprudența să nu asculte.

Opri mașina și ridică mâinile sus ca și ceilalți.

Cercetașii se apropiară să pună mâna pe bandiții stupefiați, când surveni o întâmplare care zădărnicii orice prevedere.

CAPITOLUL IV

IN BAZINUL CROCODILILOR

Deodată, strigăte groaznice și sălbatice și, din desișul dinspre stânga vasului automobilul, se ivi ca un ciclon o mulțime de oameni călări.

Erau beduini, dar deveniră repede pașnici, pașnici, o rudă.

Automobilul lui Fernand fu încercuit de avalanșa omenească.

Cercetașii nici nu avură vreme să se dumirească de acest lucru: fură prinși, [illegible], și bandiții.

Invățindu-se nu ținu decât câteva minute. Englezoaicei și bandiții fură siliți să rabde aceiași soartă.

Beduinii voiră să se explice dar nimeni, nici chiar șeful, nu-i asculta.

Indivizii care între timp așezaseră corturile puseră mâna pe bandiții legați, care îi [illegible] cu câte Fernand [illegible].

Numai unul cu haină de lână albă, roșie, verde și galbenă, cu fireturi de aur și turbane albe ca [illegible] unor [illegible] mari [illegible].

Ce mirare poate când găsiră în corturi oamenii legați! Dar nu făcură nici o diferență deoarece toți, cercetași și bandiți, avură acelaș tratament.

Toți fură scoși legați și aruncați pe [illegible] de călăreți.

Compania de Fernand dete foc corturilor și arvăzii [illegible] automobilul, apoi porni în galop.

Cei doi cercetaşi şi Zombo erau desperaţi şi nu puteau schimba nici un cuvânt.

Hamed trebue să fi făcut o incursie tâlhărească de jaf şi omorât într'o regiune apropiată, poate în vre-un templu sau palat din ţinuturile acelea misterioase.

Unul din bandiţi însoţea ceva, atât sfânt şi Hamed urmărit de banda de fanatici care fierbeau a capturat în mână.

Ii dădu tot lui Marius să salveze situaţia.

Legaţi de şeaua unui mare preot, după o oră de călărit, trecând printr'o pădure deasă, ajunseră într'o poiană în mijlocul căreia se vedea un templu păgân. Cavalcada intră pe o poartă săpată în unghiul zidului crenelate care înconjura ca o fortăreaţă templul.

După câteva ocoluri se opri într'o mare curte interioară în mijlocul căreia era un mare bazin.

Si Marius văzu mişunând în apa aceia crocodili uriaşi.

Nu mai văzu apoi nimic deoarece fu legat la ochi şi dat jos de pe cal, desleganduri-se mâinile şi picioarele.

Fu împins prin niște încăperi umede, sui o serie de scări, fu îmbrâncit undeva şi auzi o uşă grea de fier care se închidea în urma sa.

— Nici de pipe! nu'mi băgă în capul unui suptur fals când după câteva ce o simt.

Intr'adevăr se simţea într'un turn înalt şi aluneca dar de jos venea o căldură înăbuşitoare, care îi punea mari broboane de sudoare pe faţă.

Nu era aici a scăpare.

Pereţii camerii prezentau totuşi unei crăpături, datorită vechimii zidăriei.

Milanezul nu pierdu timpul, trecând hainele murdare cu care le căpătase dela bandiţi, rămase doar cu pantalonii sgiţi şi sveli, hotărît să facă orice ca să scape din cuptorul ace.

Urcând cu precauţiune degetele dela picioare în găurile pereţilor, începând spinarea se înălţă puţin câte puţin.

Când ajunse aproape orizontal şi gata să cadă dar cu o încordare a muşchilor săi de oţel reuşi să-şi continue

echilibrul. Ajunse în fine la scândura unde se aşeză prudent pe marginea. Peretele din stânga al canalului era însă neted, fără nici o asperitate.

— E necesar ca să nu fiu văzut — gândi Marius care legându-se puţin după stâlpul ascensiunei.

Ora era matinală şi poate că personalul era ocupat cu vre-o ceremonie în templu.

Îşi scoase cămaşa şi şireturile, făcu o funie din ea. Aruncă funia tare şi cu pacienţă, răsucind rămânând cu o filigie pe care şi-o prinse de mijloc.

Din toate firele o funie solidă, însă înnodată, pe care o adună să-i dea o lungime suficientă.

Apucă scânda de ambele părţi şi o aruncă după barca pusă ambele picioare pe o iplaşă a peretelui exterior şi apucând scânda, se lăsă să alunece.

O clipă rămase suspendat; apoi căzu, ca un arc elastic, în picioare, puţin amețit.

Acrobaţia reuşise, graţie abilităţii sale.

Măsurand nu pierdu timpul în reflecţiuni.

Să se coboare de pe terasă pe un acoperiş mai jos, şi de acolo pe un fel de drum. În alianţe de câteva clipe, Se sfătuia cu pecungiul şi văzu, deodată, un om cu o faclă lungă şi berci de scândură, care, cu un pumnal lung, vârât în brâu, intr'o teacă de aur, lăsa de pază trecând în sus şi în jos.

Cu paşi de lup, se luă după el, îl sări în spinare ca un tigru, îl strânse puternic de gât şi îl luă gemenelul. Îi dădu un puternic pumn în cap care îl întinse la pământ ameţit.

— Iată-mă armat. Cred că va merge toate bine.

Cu mare precauţie se găsi în faţa unei uşi pe care o deschise cu uşurinţă.

Intră într'o sală foarte spaţioasă care avea un altar în fundul, în faţa altarului şedeau prosternaţi, cu faţa la pământ, câţi-va oameni.

Îşi dădu seama că ceea unul din acei adoratori, cufundaţi în rugăciune, nu putea să-i scăpe. Străbătu liniştit acea sală şi se îndreptă către o uşă întredeschisă, pe unde se strecura o rază de soare.

Mergând în vârful picioarelor, ajunse acolo fără să facă cel mai mic zgomot și intră într'un fel de încăpere circulară pe ale cărui ziduri erau mari uși de fier și în fiecare din acele uși era, însă, un ... necunoscuţi ... nenorociţi oameni.

* *

Care nu fu surprinderea lui Marius când recunoscu pe cei nenorociţi bandiţi australieni, împreună cu Hamed! Unul din ei mai era îmbrăcat în uniforma de corsetaş.

Marius închise uşa pe care intrase, se duse spre Hamed şi încercând să-şi amintească limba engleză de care știa, îi zise:

— Ia spune, ce s'a întâmplat?

Hamed întelese, cu toată pronunţia lombardă, engleza cam stricată a tânărului şi răspunse:

— Am fost întrerupţi de hienemanii aceia şi unul dintre noi a spus tot adevărul. Prietenii au scoborât halatele prietenilor tăi, şi ne-au dat înapoi pe ale noastre; dar, cum tu lipseai, uniforma ta a fost luată acolo de unul care o purta.

— Unde sunt amicii mei?

— Nu ştiu nimic.

— Ce aţi de gând să faceţi voi?

— Să ne scoţi de aici! — şi o groază extraordinară se citi în ochii lui Hamed.

— Foarte bine! Vă mersalt scăpaţi!

Şi cercetaşul îndreptându-se spre cel ce purta uniforma, îi dezlegă şi îi luă halatele. Apoi trecură cu toţii ... ..., îmbrăcaţi şi amuzaţi cu parmalelor ei, trecând din nou prin sala unde cercetaşii aşteptau în ... ...

— Frumoasa frumuseţe! — gândi el zâmbind.

Sfârşit, se repezi afară în sala rotundă.

— Ce labirint diavolesc! Aide să vedem şi celelalte coridoare.

Şi aci dădu de o uşe deschisă care îl conduse într'o curte goală şi plină de soare.

Doi paznici, în lungi haine albe, treceau încet, urmaţi de un om care purta în spinare tot armamentul de care luat de la cercetaşi şi de la Tombo.

Ei trebuia să fie un gardian din acestia de pază a pescăriei şi oamenii de curăţenie să se înarmeze cu trei revolvere, trei carabine şi trei pumnale. Mâinile, cuţitele şi spadele îi erau pline.

Marius râse tare. Se apropie cu mare precauţie de omul care se aprinse ca să ţină distanţa convenită de cei doi prieteni ... de a ajunge ... ; şi ca de colosi îl ... din spate, îl apucă gâtul şi îl puse jos cu genunchii pe piept.

La zgomotul făcut ... se întoarseră, dar deja Marius cu două revolvere în mână, ameninţătoare, strigă:

— Sus mâinile!

* * *

Cei trei pirați trebue să mai fi auzit ... [illegible] ... fără nici o rezistenţă.

Marius se felicită de curajul său apoi căută în minte cuvintele care se potriveau mai bine şi începu ceva care semăna aproape aşa ceva:

— Conduceţi-mă fără zgomot, şi pe drumul cel mai scurt, la locul unde se află cei doi prieteni şi negrul care era cu noi.

Piraţii făcură semn că înţeleg.

— Atunci! Înainte!

Porniră, cu mâinile ridicate în sus, o bună bucată.

Trecură apoi două uşi şi coridorul, şi ajunseră într-o cală în mijlocul căreia ... apa bazinului cu crocodili.

Spectacolul pe care îl văzu Marius îi dete fiori de groază şi de furie în acelaşi timp.

În mijlocul bazinului, pe un fel de platformă, era un stâlp de care erau legaţi Raimondo, Jean Bart şi Zomba.

Crocodilii înotau în jurul lor cu gurile căscate, cu groaznicii lor dinţi ... în aer.

La vederea lui Marius, cei trei nefericiţi scoaseră un strigăt de bucurie şi de chemare.

— Sunt aci! — strigă Marius.

Trebuia în primul rând să facă inofensivi pe cei trei pirați

— Ce să-i mai zici! La urma urmei, focurile groaznice la care l-au supus, merită o răsplată.

Toți cătră păcioarele celor trei gardieni și le întinse, dibaci cum era, câte un giunț la gemunchi.

Aceștia căzură urlând de durere.

Marius sări asupra gardianului, îl dezarmă complet, sări crocodili în cap și după teri [illegible], trei crocodili se dădură la fund, înroșind apa cu sângele lor.

Un al patrulea însă, speriat de agerul fiecare sfârtură forțându-se de giunțul ce îi era destinat și se îndreptă spre cea mai apropiată victimă care era Stăncuța.

Marius aruncă arma de foc, și rămase cu pumnalul lung, sări într'un salt acrobatic pe spatele crocodilului înfuriat.

Agățându-se cu mâna de crestele de pe spinare încercă să-i vâre lama în ochi.

Animalul, bătând desperat din coadă, se răsucea, încerca să se răstoarne, ceeace până la un punct îi reuși.

Marius căzu în apă, dar nu-și pierdu sângele rece. Văzu în fața sa monstruoasa gură deschisă, apucă pumnalul de gardă, îl ținu vertical și îl înfipse în fălcile animalului.

Acesta zbătea zadarnic gura crezând că apucase brațul omului, dar vârful pumnalului îl stăpânea acum greu și se afundă în cap.

În același timp un val de sânge negru izbucni din gura puternică a crocodilului.

— Bravo! Bravo Marius! — strigară cele trei victime, trăind într'o clipă de entuziasm extremul pericol cel amenințase.

. . .

Într'adevăr alți crocodili veniau alergau din toate părțile.

Mirosul de sânge îi atrăgea.

Marius însă, cu două aruncături de brațe era afară din bazin, puse mâna pe armele ce le lăsase, le înfăptă [illegible] [illegible] pe care îl găsi la îndemână și tăindu-și cu ele o despicătură pe cap, sări în bazin, înotă cu o mână ținând stă [illegible] mai sus cu pe [illegible] spre a speria crocodilii și sări pe platforma unde erau legați ceilalți, uimiți și tăiați de spaimă, dar și de admirație.

Aci puse jos animale și ca picioarele lăsă într'o clipă dușmănie care legau pe amîndoi răi.

Aceste toate se întîmplase într'o clipă și acum din tot Lungului se porni o mare rumoare.

Din toate părțile apăreau oameni. Dar acum, liberi și îmbrăcați, exploratorii erau în stare să se apere și la nevoie, mîncați fiind, și vîndut scump viața.

Trei oameni lăsă în crocodili care mișunau în jurul lor, apoi în prăzii și oamenii care veniseră alergînd în apa dincolo.

Aceștia însă, văzînd că dei de prindere li se face se împrăștiară în toate părțile, urlînd și fluturînd ca ghearele crocodilor care, după cum știm, au oroare nicio dată ținta.

Chiar și crocodilii pricepură că dacă se îndreptau spre ținta păzeau acești oameni ca și oameni lor care păzeau acum cu bețele albe și schiopătare în apă.

Fără să întîrzie pe locul așa de greu dobîndit al înfrîngării lor, cei patru tineri săriră în apă și ieșiră cît putură de repede din bazin și din curtea acelui blestemat.

Lîngă zidul cel gros pe care îl văzuseră când fuseseră aduși, erau cîțiva cai legați și înșeuați gata, probabil ai gardienilor atrași de spectacolul detașamentului întors.

Caii cei păziți de doi oameni care o luară la fugă cînd zăriră dușmanii al exploratorilor care veneau cu armele gata de tras.

Îi dezlegară într'o clipă și sărind în șea ieșiră pe poarta cea mare pe care o găsiră din fericire deschisă larg. Într'un nor de praf, ca niște năluci, ca un ciclon mica trupă ieși pe drumul mare trecînd din fugă pe cei cîțiva sălbatici care le ieșeau înainte și care se aflau mai degrabă să-și strîngă zăuca cai speriați decît să urmărească pe îndrăzneții tineri.

În curînd cei patru fugari nu mai erau pe șoseaua care se pierdea printre stînci decît câteva puncte negre care dispăreau într'un nor de praf.

Pentru în curtea templului era de nedescris și răsuna în urmă dorind de mare urlet și blestemare în timp ce preoții fugăriți căutau să le dea ajutor.

Nici un gînd de a cerceta nu le trebuia altceva decît carne și ce de oameni era de crocodili și fiecare a apucat, aventura cofera scumpă pe permis.

Sina începu să cel neadăpenrece bandiţii păliră populaţia. Păimi pe rând toată torturat. În chip grozavnic şi acura, crocodilii refuzau, atât peste măsură, că se tăiă alegă de scorturile acestuţi ce li se aţerveau cu dinţii.

* * *

După trei ore de fugă, eroii noştri dădură de un detaşament de cavalerie engleză.

Relatarea povestii aventurile cu bieţimoasă persoană generalului care îi primi personal, după o oră de mers în tovărăşia cavaleriei engleze, în cortul său.

Acesta îi înbrăţişă cu efusiune şi îi decoră cu un înalt ordin englez în prezenţa trupelor care defilau onorându-i.

După banchetul ce urmă, tinerii se duseră să se odihnească spre a li, a doua zi, gata la ordinele generalului, care intenţiona să le încredinţeze o misiune specială şi delicată.

Citiţi urmarea in fasciculă No. 52 a
CELOR TREI CERCETAŞI
care apare Sâmbătă 30 Septembrie
CASCADA FARA FUND

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI